

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR

Preiskovalna komisija Državnega zbora Republike Slovenije
o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja
na mariborskem letališču ter z opremo in orožjem v skladišču Ložnica

809

OSNUTEK

OBRAMBA – VOJAŠKA SKRIVNOST
STROGO ZAUPNO

prejeto št. 213-05/90-11, 010-08/25-34/12,
z dne 15.1.2016, EDUGOTO

Na podlagi 1. odstavka 23. člena Poslovnika o parlamentarni preiskavi daje Preiskovalna komisija Državnega zbora Republike Slovenije o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja na mariborskem letališču ter z opremo in orožjem v skladišču Ložnica naslednje

POROČILO

o poteku in ugotovitvah preiskave ter o razlogih, zaradi katerih komisija preiskave ne bo mogla končati.

Državni zbor Republike Slovenije je na seji dne 13. januarja 1999 odredil parlamentarno preiskavo o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja na mariborskem letališču ter v zvezi z opremo in orožjem v skladišču Ložnica katere namen je ugotoviti ali in v kakšni meri so v nezakonito trgovanje z orožjem vpleteni nosilci javnih funkcij.

11. marca 1999 je Državni zbor sprejel odlok o sestavi in imenovanju predsednika, namestnika predsednika in članov Preiskovalne komisije.

Od sprejetja odloka o imenovanju članov preiskovalne komisije, do 1. seje komisije je strokovna služba po nalogu predsednika komisije za njene člane pridobila različno dokumentacijo iz arhiva Državnega zbora, ki jo je zbrala ali pripravila preiskovalna komisija prejšnjega mandata, ki je raziskovala nedovoljeno trgovino z orožjem. Za vse člane preiskovalne komisije je bil pripravljen tudi izvod zakona in poslovnika o parlamentarni preiskavi, izvod pravilnika o ravnanju z gradivi zaupne narave, izvod navodila za izvajanje posebnih ukrepov za varovanje dokumentov in drugih zapisov, ki so določeni kot obramba – državna skrivnost oz. vojaška ali uradna skrivnost s stopnjo »strogo zaupno« in izvod pravilnika o določanju zaupnih podatkov in o varovanju zaupnih in osebnih podatkov.

Preiskovalna komisija se je sestala na 1. seji 13.04.1999 in se na osnovi prej omenjenih gradiv dogovorila o načinu dela. Komisija je sprejela več sklepov in napotkov za delo in pooblastila predsednika komisije, da v okviru dogovorov in sklepov poskuša pridobiti ustrezne dokaze, predvsem dokumentacijo o prometu z orožjem. Komisija je sklenila pridobiti tudi vse sklepe Vlade, Predsedstva in Sveta za obrambo pri Predsedstvu Republike Slovenije, ki se nanašajo na pomoč Republiki Hrvaški in Republiki Bosni in Hercegovini v orožju, pa naj gre za prodajo ali odstop orožja brez nadomestila.

Komisija je brez težav dobila zahtevano dokumentacijo od Urada predsednika republike, to so magnetogrami sej Predsedstva Republike Slovenije na katerih je bila obravnavana ali omenjena trgovina z orožjem. Komisija je prejela tudi magnetograme

sej Sveta za obrambo pri predsedstvu Republike Slovenije, če je bila na teh sejah obravnavana problematika trgovanja ali neodplačanega odstopanja oborožitve Hrvaški ali Bosni in Hercegovini. Komisija je dobila tudi zapisnik sestanka pri Predsedniku Republike Slovenije z dne 6.1.1993 na katerem so sodelovali dr. Janez Drnovšek, mag. Herman Rigelnik, Janez Janša, dr. Dimitrij Rupel in Igor Bavčar na katerem je bil sprejet sklep, da organi Republike Slovenije od tega dne dalje, ne bodo dopuščali nobenega transporta orožja preko Republike Slovenije, ne za Republiko Hrvaško ne za Bosno in Hercegovino oz. muslimansko skupnost te Republike. Iz predloženih magnetogramov in zapisnikov Predsedstva Republike Slovenije je razvidno, da je Predsedstvo na seji dne 26.8.1991 sklenilo, da naj Republika Slovenija pomaga Republiku Hrvaški na obrambnem področju v obsegu, ki ne bo ogrozil obrambne sposobnosti Slovenije.

Svet za obrambo pri Predsedstvu Republike Slovenije pa se je na seji dne 9.6.1992 strinjal s predlogom obrambnega ministra, da pristojni organi sredstva oborožitve in strelivo prodajo Bosni in Hercegovini, rabljeno vojaško opremo pa odstopijo brez nadomestila.

Iz drugih predloženih magnetogramov sej Predsedstva je razvidno, da je predvsem član Predsedstva, dr. Dušan Plut večkrat, lahko bi rekli celo neprestano zahteval, da pristojni seznanijo Predsedstvo s trgovino z orožjem, ki poteka v Sloveniji ali pa samo preko ozemlja Republike Slovenije. Rezultat tega je bila seja Predsedstva na kateri je Janez Janša, takratni obrambni minister nekaj govoril o trgovini z orožjem, vendar ni povedal nič o prodaji orožja, saj je govoril izključno o nabavah za potrebe Slovenije.

Minister Janša je govoril tudi o neodplačnemu odstopu bojnih sredstev, predvsem protiklepnih min Republiku Hrvaški in o prodaji prenosnih raketnih sistemov, ki naj bi jim v kratkem potekel rok uporabnosti ter o odprodaji pehotnega orožja, ki ni bilo več predvideno v formacijah TO oz. Slovenske vojske. V tej zvezi je govoril tudi o kompenzacijah za nafto. Minister Janša je poročal Predsedstvu, da je bilo iz proračunskih sredstev in iz kompenzacij nabavljeno 30.000 avtomatskih pušk, 30 mio kosov streliva za avtomatske puške, 320 raket S -16 za protizračno obrambo in manjše število protiklepnih raketnih lanserjev FAGOT. Na isti seji predsedstva je obrambni minister Janez Janša govoril tudi o problematiki izplačevanja osebnih dohodkov za tiste, ki so prestopili iz JLA v TO in ki jih je okrog 1000 ter da bi bilo za ta namen potrebnih 800 mio medtem, ko je vlada namenila za ta namen le 400 mio.

Na isti seji Predsedstva je minister za notranje zadeve Igor Bavčar informiral člane Predsedstva, da Hrvaška uvaža orožje preko luke Koper in to orožje tranzitira Slovenijo.

Nobeden od obeh ministrov ni Predsedstva informiral o prodaji orožja in streliva. Edina informacija so bile omenjene kompenzacije, za katere pa ni bil povedan niti vrednostni obseg.

Vlada je na zaprosila komisije, da ji posreduje vse sprejete sklepe v zvezi s trgovino z orožjem odgovorila, da je bilo Državnemu zboru poslano poročilo Vlade o trgovini z orožjem. Iz arhiva Državnega zbora smo pridobili Informacijo o trgovini z orožjem (štev: 801/96-26), ki jo je 24.7.1996 poslala Vlada. Iz informacije izhaja, da so se slovenski državni organi in nekatera podjetja ukvarjali s trgovino z orožjem. Orožje,

strelivo in minsko-eksplozivna sredstva so slovenski organi in podjetja prodajali Hrvaški in Bosni in Hercegovini. Iz informacije izhaja, da je bilo obema državam dano nekaj orožja in opreme neodplačno, del orožja in streliva pa za kompenzacije. Vlada ugotavlja, da se je orožje in strelivo prodajalo tudi za gotovino. Cene orožja in streliva so bile različne, določala pa sta jih takratni obrambni minister ali pa predstojnik Varnostnega organa ministrstva za obrambo. Iz informacije Vlade niso razvidne nobene količine prodanega orožja. Da trgovina ni potekala legalno in v redu izhaja tudi iz tega, da je bilo po navedbah Vlade, zaradi nezakonitega trgovanja z orožjem vloženih 16 kazenskih ovadb zoper 25 storilcev.

Že na svoji prvi seji je preiskovalna komisija sklenila, da bo ločeno obravnavala primer najdbe orožja na mariborskem letališču. Komisija je za ta del pripravila posebno poročilo, ki je priloga tega poročila. Poročilo o najdbi orožja na mariborskem letališču, je bilo nekajkrat obravnavano na sejah komisije in tudi amandmirano, ni pa bilo dokončno sprejeto, ker se je predvsem izven komisije pojavilo mnenje, da brez dokaznega sklepa, ki naj bi ga sprejela komisija, ni mogoče pripraviti poročila. V obravnavanem primeru gre za poročilo na osnovi katerega preiskovalna komisija predlaga ustavitev postopka.

Na svoji tretji seji je preiskovalna komisija po opravljenih pripravljalnih preiskovalnih dejanjih sprejela dokazni sklep iz katerega je povsem nedvoumno razvidno, kaj si je zastavila kot cilj preiskave. Dokazni sklep je bil poslan Ministrstvu za obrambo z dopisom, da posreduje dokumentacijo in odgovore na vprašanja, ki so postavljena v dokaznem sklepu. Ministrstvo za obrambo se je bolj trudilo, da bi onemogočilo preiskavo, kot pa sodelovalo pri razreševanju nejasnih vprašanj. Čeprav se je komisija trudila pridobiti dokumentacijo, ki se nanaša na skladišče v Ložnici, ji to ni uspelo, če pa je vprašanje preseglo Ložnico smo od Ministrstva z obrambo redno dobivali odgovore, da se zahtevani podatki ne nanašajo na Ložnico. Tako na primer nismo mogli dobiti nobenih podatkov o cenah prodanega orožja, streliva in opreme tudi z izgovorom, da se vprašanje ne nanaša na Ložnico.

Na naslednjih sejah je komisija zaslišala vrsto prič, ki so neposredno ali posredno sodelovale pri prodaji ali oddaji orožja in streliva ter opreme iz skladišča v Ložnici.

Zaslišane priče, ki so oddajale orožje, strelivo, opremo in minsko-eksplozivna sredstva iz skladišča v Ložnici povedo, da so enote TO zasedle skladišče 2.7.1991. Takoj so pozvali enote TO, da se v skladišču oskrbijo s strelivom. Takoj se je začelo tudi z odvozom materialov iz skladišč na deponije na Pohorju. Del materialov so uskladiščili tudi pri zasebnikih, del pa je bil prepeljan v Kidričevo. Pri zasebnikih je bilo 35 tajnih skladišč. Skladišča v Ložnici so praznila 7 noči, tako da so bila 9. julija prazna. Po ocenah je bilo oddano enotam TO in policiji okrog 300 ton materialov, v Kidričevo oz. proti Ptujju je bilo odpeljano med 500 in 700 ton materialov ostalo pa na Pohorje in v skladišča pri zasebnikih.

Po izpovedi prič se je začel popis vseh materialov, odpeljanih iz Ložnice že 11. julija, ko so bile obveščene tudi enote, ki so dvignile strelivo v Ložnici, da ga popišejo. Popis je bil narejen in vnešen v računalnik in posredovan tudi RŠTO v Ljubljano. Vse zaslišane priče so izpovedale, da so v primerih, ko so oddajali orožje, strelivo ali minsko-eksplozivna sredstva uporabnikom iz Hrvaške, vedno imeli nalog predpostavljene poveljstva. Za oddano blago so pisali »reverze«, ki so glasili na

RŠTO. Vso dokumentacijo o oddanem blagu so »faksirali« predpostavljeneu poveljstvu. Ob nalaganju kamionov – vlačilcev je bil običajno prisoten tudi nekdo iz Ljubljane ali vsaj iz pokrajine ali območnega štaba TO. To so bili pripadniki varnostno obveščevalne službe Ministrstva za obrambo.

Ob tem je potrebno ugotoviti, da si je komisija močno prizadevala dobiti popis orožja, streliva, opreme in minsko-eksplozivnih sredstev, ki je bilo zaseženo JLA in popisano, pa ji to ni uspelo. Ministrstvo za obrambo na vse zahteve odgovarja, da popisi niso bili narejeni, da edini popis, ki obstoja, je popis na nivoju pokrajine, pa tudi tega niso posredovali razen izvlečka z nekaj postavkami, ki pa komisiji niso v ničemer pomagali pri razčiščevanju stanja.

Komisija je poskušala preko zaslišanj ugotoviti koliko »blaga« je bilo odpeljano iz Ložnice na Hrvaško. Nesporna je samo ugotovitev, da je bilo odpelanih na Hrvaško veliko pošiljk in to na različne naslove, tudi občinam, predvsem obmejnim. Vrednostno pa so posamezniki ocenili oddano blago od 100 mio DEM do 1 mld DEM. Kot nesporno je bilo ugotovljeno tudi, da so Hrvatje velikokrat ponujali plačilo v gotovini ali pa zamenjavo za sredstva zvez avstrijskega izvora in podobno, vendar so te kupce vedno usmerjali na predpostavljena poveljstva, običajno pa kar v Ljubljano.

Ena od zaslišanih prič je izpovedala, da je bila razselitev skladišč iz Ložnice posneta na filmski trak, da je bilo v skladiščih v Ložnici nekaj tisoč ton materialov, da je bilo med temi materiali veliko orožja za sistem, »Ogenj« torej raketni sistem, ki je bilo v celoti prodano Hrvatom. Iz Ministrstva za obrambo so prejeli naloge za oddajo »blaga«, ki so običajno navajali »predajte Ministrstvu za obrambo« ali »predajte RŠTO«, ali predajte Ministrstvu za obrambo Hrvaške« ta in ta material. Tu je bilo navedena količina posameznih sredstev. Cene niso bile navedene.

Komandant Vzhodnoštajerske pokrajine zaslišan kot priča je izpovedal, da je na pokrajini obstojala dokumentacija, to so nalogi iz republike za oddajo in »reverzi« oz. dokumenti o oddaji orožja, streliva, minsko eksplozivnih sredstev in opreme. Ko so se organi za notranje zadeve začeli zanimati za to dokumentacijo in zahtevali, da jim jo preda, je v juliju 1996 dokumentacijo vpricho takratnega obrambnega ministra predal direktorju Varnostno obveščevalne službe ministrstva za obrambo.

Tudi to dokumentacijo je komisija večkrat zahtevala od Ministrstva za obrambo, pa je ni dobila. Na Ministrstvu za obrambo te dokumentacije »še niso našli«.

Iz izpovedi zaslišanih prič do nivoja pokrajine, torej prič, ki so neposredno sodelovale pri oddaji orožja in streliva ter prič, ki so posredovale ukaze iz republike nedvoumno izhaja, da je bilo v Ložnici veliko orožja, streliva, minsko eksplozivnih sredstev in opreme. Vse to se je po zavzetju skladišč selilo na nove lokacije ali oddalo enotam. Vse blago je bilo popisano in popis posredovan na republiko. Veliko popisanega blaga je bilo oddano predvsem na Hrvaško. Vse blago se je izdajalo po nalogih iz republike. Po zagotovilih zaslišanih prič niso ugotovili, da bi kdorkoli iz lokalnega nivoja odtujil kakršenkoli kos orožja ali opreme. Vse blago je bilo oddano le na podlagi nalogov iz republike ali vrnjeno v skladišče. Nalogi iz republike so prihajali na različne načine. Bili so pisni, včasih pa tudi ustni, po telefonu. Vsa dokumentacija o oddaji materialov je bila po izjavah teh prič poslana v RŠTO.

Naslednja skupina prič, ki so bile zaslišane pred komisijo, so priče iz republiškega nivoja, to so v glavnem zaposleni na RŠTO, v Ministrstvu za obrambo in Ministrstvu za finance. Izpovedi teh prič, niso več tako določene in jasne, kot so bile izpovedi prič do nivoja pokrajine. Značilno za te priče je, da tiste, ki so zagotovo sodelovale pri trgovini z orožjem, niso povedale nič z izgovorom, da o prodaji orožja iz Ložnice ne vedo nič, ali da v Ložnici nikoli niso bile. Zanimivo je tudi, da jih je Ministrstvo za obrambo, oz. minister za obrambo odvezal varovanja tajnosti samo za zadeve, ki so se nanašale na Ložnico. Ker je bil obseg trgovanja z orožjem očitno tolikšen, da si posameznik ni mogel spomniti nekaj tisoč ton prodanega blaga iz skladišč v Ložnici. Komisija od teh prič ni dobila niti enega uporabnega podatka. Izjema so bile priče zaslišane pred preiskovalno komisijo, ki so se po letu 1994 ukvarjale znotraj Ministrstva za obrambo z raziskovanjem nedovoljene trgovine. Te priče so izpovedale, da so zbrali za 18 arhivskih map (fasciklov) gradiv, ki so se nanašala na trgovino z orožjem. Izpovedale so tudi, da ima Služba za logistiko Ministrstva za obrambo točne podatke o količinah orožja, streliva, opreme in minsko eksplozivnih sredstev, ki so bile oddane Hrvaški in BiH.

Iz izpovedi teh prič tudi izhaja, da so že v letu 1994 ugotovili, kako je potekala ta trgovina, kdo je sprejemal plačila v gotovini, kako je bila gotovina porabljena in kolikšna je minimalna razlika med oddanim blagom oz. njegovo vrednostjo in prejeto ter porabljeno gotovino. Po izpovedi teh prič, so gotovino pridobljeno od prodanega orožja porabili za nakupe avtomobilov, nakup demodulatorjev ter gotovinski nakup različne opreme (19 carinskih zaključkov o uvozu blaga). Na osnovi vseh zbranih podatkov so ugotovili, da manjka najmanj za 11. mio DEM gotovine. Iz izpovedi teh prič je jasno razvidno, da je bila leta 1994 narejena temeljita kriminalistična preiskava celotne trgovine z orožjem in na tej osnovi narejeno tudi več kazenskih ovadb, ki jih omenja Vlada v svoji informaciji Državnemu zboru.

Ne glede na velike probleme, ki jih je imela preiskovalna komisija z zbiranjem dokazov, ki za gotovo obstojajo, pa ji je uspelo zbrati dovolj dokazov in pričevanj, ki potrjujejo, da se je v letih 1990 do 1993 na ozemlju Slovenije intenzivno odvijala trgovina z orožjem, strelivom, vojaško opremo in minsko eksplozivnimi sredstvi. Pretežni del te trgovine je opravljalo Ministrstvo za obrambo, manj Ministrstvo za notranje zadeve, dočim trgovina, ki so jo opravljala podjetja po količini ni skoraj omembe vredna. Vsa trgovina oz. izvoz se je opravljal v nasprotju s tedaj veljavnim zakonom o nadzoru državne meje. 45. člen tega zakona določa, da državni organi, podjetja in druge organizacije ter tuji prevozniki smejo opravljati uvoz, izvoz in tranzit orožja in streliva preko državne meje, ali preko ozemlja države samo z dovoljenjem republiškega upravnega organa pristojnega za notranje zadeve po predhodnem mnenju republiškega upravnega organa, pristojnega za zunanje zadeve, in republiškega upravnega organa, pristojnega za obrambne zadeve. Dejansko pa se je izvoz, uvoz in tranzit orožja opravljal na podlagi dovoljenja, ki ga je izdalo Ministrstvo za obrambo in ki je bilo poslano v vednost Ministrstvu na notranje zadeve. V dovoljenju Ministrstva za obrambo pa je tudi navedba, da izvozniku na podlagi tega dovoljenja Ministrstvo za notranje zadeve dovoljuje prevoz preko državne meje. Takšna dovoljenja je Ministrstvo za obrambo izdajalo na podlagi 4. člena ustavnega zakona za izvedbo temeljne ustavne listine o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije v zvezi s 25. členom zakona o ekonomskih in drugih odnosih v proizvodnji in prometu orožja in vojaške opreme (Ur. l. SFRJ 53/77) čeprav je že imenovani zakon o nadzoru državne meje (Ur. l. RS št. 1/91) ta vprašanja rešil

drugače. Celokupen promet z orožjem, strelivom in vojaško opremo se je opravljal tudi v nasprotju z zakonom o carinski službi (Ur.l.RS št. 1/91), saj se je celoten promet odvijal mimo carinskih organov.

Komisija je kot nesporno ugotovila, da je bilo iz skladišč v Ložnici 23.7.1991 odpeljano za 16 kamionov – vlačilcev streliva in minsko eksplozivnih sredstev. Ali je bilo to prodano ali oddano komisija ni mogla ugotoviti, je pa povsem jasno, da je bilo to storjeno prej kot je bil sprejet sklep Predsedstva Republike Slovenije o pomoči Republiki Hrvaški na obrambnem področju (26.8.1991)

Poseben problem, ki ga preiskovalna komisija nikakor ni mogla raziskati, je bilo vprašanje cen, po katerih se je prodajalo orožje, oprema in strelivo. Obstoj nekaj dokumentov iz katerih so razvidne cene, te pa so zelo različne. Ključni dokumenti so priloge primopredajnemu zapisniku med ministroma Janšo in Kacinom. V teh prilogah so navedene cene, ki so nekajkrat nižje od cen iz nekaterih dokumentov pridobljenih na Hrvaškem. Samo za primerjavo naj navedemo naslednje:

cena po primopred.		cena iz hrvaških dokumentov
RB – M 57	200 DEM	1500 DEM
RB – OAK	900 DEM	3000 DEM
Raketa OSA	190 DEM	1000 DEM
RB – ZOLJA	650 DEM	2000 DEM
Raketa STRELA	5000 DEM	25000 DEM

To dejstvo meče izredno slabo luč na dogajanja v takratnem Ministrstvu za obrambo in onemogoča kakršno – koli kontrolo tudi če obstojajo podatki v oddanem blagu.

Da je bil obseg trgovine z orožjem velik, potrjujejo tudi podatki, da je v letih 1991 in 1992 pripeljalo v luko Koper orožje in strelivo 15 ladij in Slovenija ni prodajala samo orožja in streliva zaseženega JLA ampak tudi za ta namen nabavljeno orožje in strelivo. Iz luke Koper je bilo samo v Kočevsko Reko prepeljanih 191 zabojnikov orožja in streliva.

Na podlagi zbrane dokumentacije in izjav zaslišanih prič preiskovalna komisija ugotavlja:

1. Orožje, oprema, strelivo in minsko eksplozivna sredstva so se prodajala
 - za kompenzacije
 - za gotovino
 - za nakazila v tujino na osebne račune udeležencev ali na račune podjetij v tujini
2. Neugotovljena količina je bila verjetno odstopljena brezplačno.
3. Prodajali so:
 - Ministrstvo za obrambo Republike Slovenije
 - Ministrstvo za notranje zadeve Republike Slovenije
 - Podjetja malo po vrednosti in količini

4. Prodaja je potekala v nasprotju v veljavno zakonodajo. Ministrstvo za zunanje zadeve je izdalo le dve predhodni mnenji po 45. členu zakona o nadzoru državne meje. Meja se je »odpirala« brez vednosti carinskih organov, brez carinskega evidentiranja.

V zvezi s prodajo sredstev iz skladišč v Ložnici pa je potrebno ponovno poudariti, da preiskovalna komisija iz že opisanih razlogov ni mogla natančno ugotoviti količin oddanega orožja, streliva, opreme minsko-eksplozivnih sredstev, je pa lahko dovolj natančno ugotovila postopke oddaje, ki so bili vsi vodeni od Ministrstva za obrambo. Vsi nalogi so prišli iz RŠTO ali Ministrstva za obrambo, vse Transporte je spremljala Varnostno – obveščevalna služba Ministrstva za obrambo, vsak transport je imel dovoljenje za izvoz od ministra za obrambo, za »odpiranje« meje so poskrbeli spremljevalci iz varnostno obveščevalne službe.

Ker preiskovalna komisija ni dobila od Ministrstva za obrambo podatkov o prodanem orožju, opremi, strelivu in minsko-eksplozivnih sredstvih iz skladišč v Ložnici z izgovorom, da na teh sredstvih ni pisalo iz katerih skladišč so je bila priseljena zbirati podatke o vsem prodanem orožju, opremi itd. Ob tem je komisija prišla še do nekaterih ugotovitev, ki so bile že omenjene. Na tem mestu moramo ponovno ugotoviti, da je Ministrstvo za obrambo razpolagalo z evidenco orožja, streliva, opreme in minsko eksplozivnih sredstev saj so organi ministrstva le ob poznavanju tega stanja lahko ugotavljali, katero orožje, oprema itd. je neperspektivno za TO oz. slovensko vojsko. Več zaslišanih prič je izpovedalo, da se je prodajalo le tisto, kar ni bilo perspektivno za slovensko vojsko. To izhaja pa tudi iz nekaterih dokumentov Ministrstva za obrambo.

V tem poročilu smo dolžni opozoriti še na pomembno okoliščino, ki je našim varnostnim organom znana. Proti – obveščevalna služba Ministrstva za obrambo je ugotovila, da Hrvaška koncentrira podatke o trgovanju z orožjem, torej tudi o trgovini s Slovenijo ali preko Slovenije. Lahko se bo zgodilo, da bo Hrvaška od Slovenije zahtevala kompenzacije za preplačano orožje in strelivo, še posebej pa se bo to lahko zgodilo v postopku delitve skupnega premoženja bivše skupne države. Slovenija v tem primeru ne bo imela dokumentov na osnovi katerih bi lahko zavarovala svoje interese.

Preiskovalna komisija ocenjuje, da bi ob ustreznem sodelovanju Ministrstva za obrambo, lahko zaključila preiskavo. Ker pa je Ministrstvo za obrambo bolj oviralo kot pomagalo pri razčiščevanju nejasnih vprašanj, preiskave ne bo mogoče zaključiti tako, da bi ugotovili vsa neizpodbitna dejstva. Komisija ni mogla ugotoviti niti vseh prodanih količin niti prodajnih cen tako, da ostaja odprto vrsto sumov, kje je, in koliko je denarja od prodanega orožja. Ugotavljanje kriminalnega ravnanja ni stvar preiskovalne komisije, vsiljuje pa se vrsta vprašanj, ki bi jih bilo v interesu Slovenije potrebno razčistiti. To pa komisiji ni uspelo. Očitno pa pri tem niso bili posebno uspešni tudi organi kazenskega pregona, vsaj kolikor je to znano preiskovalni komisiji.